

Mese a Göcseji Tündérkútról.

Göcsej nem harsány , nem tolakodó. Nem kiáltja világgá , hogy milyen szép, csak csendesen megmutatja , ha nyitott szívvel érkezel . Zalában, a dombok ölelésében bújik meg ez a táj , ahol az erdők zöldje mélyebb , a patakok csobogása tisztább és az emberek mosolya őszintébb.

Régi falvak sorakoznak itt, zsuppfedeles házakkal , kemencével, muskátlis ablakkal.

A kertek végében diófák állnak, alattuk öreg padok , - s ha leülsz rájuk hallgathatod a régiek történeteit. A Göcseji ember tudja mi a türelem, hogyan kell a földet művelni, hogyan kell a természettel együtt élni és nem ellene.

Tavasszal virágba borul a vidék , nyáron a széna illata tölti be a levegőt, ősszel aranyba öltöznek a domboldalak.

Télen a hó alatt is mesél a táj : az emlékekről , a múltról, s hogy milyen jó megpihenni ott, ahol a világ még lassabban forog.....

Göcsej nem csak hely, érzés. Egy darabka béke a rohanó világban.....

Egyszer réges-régen, amikor az emberek még együtt éltek a természettel és értették az erdők , patakok szavát, a Göcseji dombok között élt egy kicsi lány , Lili. A falut, - ahol lakott - sűrű erdő ölelte körül, a domboldalokról mézes illatú virágok hajoltak a régi parasztházak ablakaiba, a ha az ember csendesen járt, hallhatta , ahogy a fák suttognak egymásnak.

Lili szerette a természetet. Minden reggel kiült a diófa alá, figyelte a rigókat, hallgatta a tücsök zenét, esténként a nagyapjától régi történeteket hallgatott. Az egyik ilyen estén nagyapja mesélni kezdett a Tündérkútról, ami valahol a göcseji rengeteg mélyén rejtőzött.

- Az a kút nemcsak vizet ad – mondta nagyapó sejtelmesen.
- Aki jó , aki a természetet tiszteli, s akinek igaz kívánsága van , annak a Tündérkút teljesíti kívánságát.

Lili szíve megtelt kíváncsisággal. Másnap hajnalban , mikor még harmat ült a fűszálakon, útra kelt. Ment hegyen-völgyön, átkelt patakokon, amíg egy sűrű, mohos erdőhöz ért . Ott egy elhagyott tisztás közepén virágokkal körülölelve , ott állt a Tündérkút.

Lili szíve hevesen dobogott, hogy a nagyapó meséje alapján megtalálta. Ahogy lehajolt , hogy belenézzen , a víz tükreben nem a saját arcát látta meg, hanem egy szarvasét.

A szarvas megszólalt:

--Lili , Te aki szereted a világot, a természetet , mondd mi a kívánságod ?

Lili elmosolyodott és így szólt:

--Az szeretném ,hogy mindig békében éljenek az emberek és soha ne felejtsek el, hogy milyen csodaszép a természet.

A szarvas egy nagyot bólintott a fejével és eltűnt a kút vízének mélyében .Abban a pillanatban madárdal zengte be a környéket, a napfény aranyló fátlyat borított fákra. Lili kívánsága meghallgatásra talált.

Hazaérkezve a faluba minden zöldebbnek, minden ember boldogabbnak tűnt. Azóta is mesélik Göcsejben, hogy valaha egy kislány megtalálta a Tündérkutat , s azóta az ottani dombok őrzik a békét és az emberek szívében az emléket.

...és ha valaki elég halkán sétál a göcseji erdőben talán még ma is hallhatja Tündérkút halk csobbanását.

Sok-sok év telt el azóta, hogy Lili Kívánsága teljesült. Göcsej virágzott, az emberek békében és boldogan éltek, a természetet megbecsülték, és a gyerekek még mindig a diófa alatt hallgatták a nagyapák meséit.

Egy napon azonban valami különös dolog történt. A rigók elhallgattak, a környéken csend uralkodott.

Reggelre virradóan Lili unokája, Máté, - aki ugyancsak kíváncsi volt, mint Lili, észrevette, hogy a kertben nincs madárdal. A fák ugyan zöldelltek, a nap is ragyogott, de valami hiányzott.

A csend szokatlan volt, mintha még az erdő is visszatartotta volna a lélegzetét..

Máté nem tudta mire vélni a szokatlan csendet, nagyanyját, Lilit kereste, aki már ekkor fehér hajú mosolygós öregasszonyként élt, ugyan abban a házban.

— Lili mama !-kérdelte halkan- hová tűntek a madarak?

Lili mama arca elkomorult.

-- Ez nem jó jel! Mondta halkan. Valami történt a Tündérkúttal!

Máté ezután elhatározta, hogy útnak indul, megkeresi a Tündérkutat, kideríti, hogy mi történt.

Lili mama egy apró medált akasztott a nyakába, amelyben egy csepp víz volt a Tündérkút vizéből, amit azóta őrzött mióta ott járt gyermek korában.

Máté útja ezuttal sűrűbb, sötétebb erdőbe vezetett. A fák ágai mélyebbre hajoltak, a patakok mintha szomorúbban csobogtak volna. A sok akadályon áthatolva Máté végül is megtalálta a tisztást, de a Tündérkút körül elszáradtak a virágok, a víz opálosan homályos volt, a víz tükörképe sem mutatott semmit.

Máté leült a kút mellé, elővette a medált, halkan így szólt:

— Tündérkút, én is úgy szeretem ezt a földet mint Lili mama. Mond el mi bánt, miért hallgattak el rigók?

Gyenge szellő suhant át a tisztáson, a víz fodrozódni kezdett, majd a tükörképben megjelent egy kormos, megégett fa látképe. A kút megszúgta Máténak: az egyik közeli hegyen a szélvihar kidöntötte az erdő fáit, a fák jajszava elérte a kút szívét is. A madarak elmenekültek, fájt nekik az otthonuk elvesztése.

Máté tudta mit kell tennie.

Hazatérve megszólította a falubelieket. Elmesélte mit látott és mi történt a Tündérkúttal.

Az emberek - emlékezve Lili meséire-, összefogtak. Kicsik és nagyok új fákat ültettek a vihar által letarolt hegyoldalba, odúkat tettek ki a madaraknak és régi népdalokat énekeltek esténként, hogy rigók érezzék, hogy vissza várják űket.

Az egyik hajnalon, -Máté ahogy a kertben sétált - meghallotta, ahogy egy rigó énekelni kezdett.

Előbb csak egy, aztán még egy majd még több, végül az egész Göcsej újra zengett a madárdaltól.

A tündérkút vize pedig – úgy mondják- újra kristály tiszta lett, benne Lili és Máté mosolya jelent meg.

Évtizedek teltek el azóta, hogy Máté megmentette az erdőt és visszahozta a rigók dalát Göcsejben.

A falvakban újabb nemzedékek nőttek fel, A Tündérkút története lassan már nem is mese volt, hanem egy csendes, titokzatos valóság.

Zsófi, Máté unokája, egy kíváncsi csillogó szemű kislány volt, akit csak úgy hívtak „ az erdő gyermeke”. Napokat kint csatangolt az erdő fái között, ismerte a vadvirágokat, beszélt a mókusokhoz, a madarak sokszor a vállára szálltak.

Egyik este Zsófi különös álmot látott.:

Álmában egy halvány fényű, szomorú tekintetű tündér jellent meg előtte a réten:

- Zsófi !- suttogta a tündér - , elfelejtettem varázsolni.
- Hogy-hogy ? - kérdezte Zsófi – Te egy tündér vagy hogyan feledhetted el a
- a varázslatot?

--Az emberek már nem hisznek bennünk ! - mondta tündér .

A régi mesék elhalványultak, a gyerekek inkább modern dolgokkal, gépekkel játszanak, nem a patak partján gyűjtenek kavicsot.

A varázslat abból él , amit a szív igaznak hisz.....

Zsófi felriadt álmából , szíve hevesen dobogott, úgy érezte ez nemcsak álom volt.

Másnap elővette hátizsákját, beletette kedvenc könyvét- Lili mama meséit- , egy kis üvegbe forrásvizet töltött és elindult . Tudta: Most a tündérkúthoz kell mennie.....

A tisztás most is csendes volt, de a levegőben valami különös , valami „ várakozás” lebegett.

Zsófi a kúthoz lépett, letérdelt és halkán beszélni kezdett.:

--Tündér , ha tényleg létezel, én hiszek benned! És ha elfelejtettél varázsolni, segítek neked emlékezni.

A víz megremegett, a tündér ott termett Zsófi előtt, de szárnya fakó volt , ruhája szürke , minta köd.

Zsófi elővette a könyvet melyet magával vitt, elkezdte olvasni Lili mama régi történeteit.

Mesélt a diófa alatti reggelekről, a rigók daláról, a fák bölcsességéről, a gyermeki bátorságról.

Ahogy olvasott , a tündér szeme fényleni kezdett, ruhája színe visszatért, smaragd és ezüst szálak ragyogtak benne. Szárnyai újra áttetszően csillogtak, mint harmat a fűszálon.

Emlékszem - suttogta a tündér. A varázslat nem tűnt el, csak kellett valaki, aki újra elhiszi.

És halvány mosoly jelent meg az ajkán.

– Zsófi , Te most már a Tündérkút Őrzője vagy , Vigyázz rá , hogy a mesék sose haljanak ki- mondta a tündér.

Teltek, múltak az évek és mióta Zsófi lett a Tündérkút Őrzője ,Göcsej újra megtelt csodával.

A gyerekek újra mesét hallgattak , a felnőttek gyakrabban néztek fel az égre , a régi énekek is újra felcsendültek a domboldalakon. a tündér , - akit Zsófi Melindának nevezett el - újra megtanulta a varázslatot, de szíve mélyén egyre nyugtalanabb lett.

- Zsófi ! -mondta a tündér egy hajnalon , amikor a harmat még gyöngyként csillogott a fűszálakon :

-Göcsej gyógyul, de a mesék sok helyen még alszanak. Vannak völgyek , ahol a gyerekek már nem ismerik a tündérek nevét, a fák csendesek , mint az elfeledett könyvek.

Zsófi szeme felcsillant.

-Menjünk el hozzájuk ! Meséljünk , énekeljünk, ültessünk virágokat! Ébresszük fel a világot!

.... és így is lett.

Melinda a szárnyaival puha fényhidat bontott ki a fák fölé, Zsófi azon átsétálva eljutott Göcsej másik vidékeire is. Bejárták a Szilvavölgyet ,ahol a fák sírni tudtak az emberek elfeledett szavaira , megálltak a Kavics pataknál, ahol már csak az üres, kiszáradt folyómeder volt.

Mindenhol ugyanazt tették: Zsófi történeteket mesélt, Melinda varázslattal festette meg a levegőt, és ahol csak jártak, virágok sarjadtak, a patakokban újra víz fakadt , a gyerekek újra nevetni kezdtek.

Azonban az út végén sötét völgybe érkeztek. Hallgatásvölgy-nek hívták ezt a vidéket , amelyben nem volt sem madárdal , sem gyermek zsivaly , csak hideg és mély csend.

- Itt már senkisé is suttogta Melinda, s mintha az ő hangja is alig bírta volna áttörni a sűrűséget.

Zsófi letérdelt a puha mohára , becsukta szemét és egy régi dalt kezdett dúdolni ,azt amit még Lili mama tanított neki. Egy dalt a rigókról, a varázslatról, ami akkor is létezik ha senki nem látja.

A köd megremegett.....

..és akkor a ködből egy kislány lépett elő. Kopott ruhájú , csendes de kíváncsi szemű. A dalra jött, Aztán hozta a testvérét , aztán jöttek mások is , lassan félve , de egyre jobban megbátorodva és mosolyogva.

A Hallgatásvölgye megtelt hangokkal.

Zsófi és Melinda megölelték egymást. Tudták : a mese újra él és tovább él. És amig lesz egy gyermek , aki hisz a diófák alatt, addig világban sohasem fogy el a varázslat.

Az évek elrepültek ,mint a rigók Ősszel a fák felett. Zsófi felnőtt. Még mindig Göcsejben élt, egy régi házban , a domboldalban, ahol hajnalonként a köd úgy ült meg a fűszálakon, mintha a világ még álmodna.

Már nem járt minden nap az erdőbe. A gyerekek jöttek hozzá, és ő mesélt nekik Lili mamáról, Mátéről, a Tündérkútról, Melindáról a tünderről , aki egyszer elfeledte varázslat tudományát , de újra megtanulta.

Egy reggel azonban valami egészen más volt mint a többi.

Zsófi fel ébredt , és tudta : ma van az a nap ,amikor utoljára látogatja meg a Tündérkutat.

Kosarába tett egy almát és egy régi könyvet, egy csokor mezei virágot. Ugyanazon az ösvényen ment mint régen Lili mama , aztán Máté és talán egyszer majd valaki ő utána is.

A tisztás most is ott várt. A kút vizében az ég tükröződött, s a virágok mintha hajlongtak volna Zsófi felé.

....és ekkor megjelent Melinda úgy, mint régen, - de most még ragyogóbban- , fényesebben ,mintha

a világ minden csillagporát hozta volna magával.

-Zsófi ! – szólt lágyan , - eljött az idő . Te őrizted a mesét , megtanítottál hinni újra és újra.

De most kérj valamit, egy utolsó kívánságot. A Tündérkút még egyszer teljesíti.

Zsófi mély levegőt vett. Nehéz választás volt részére. Aztán elmosolyodott .

- Azt kívánom.... – mondta halkan - , hogy amikor már én nem leszek, midig legyen valaki, aki továbbra is mesél , hogy a gyerekek soha sem felejtsék el a meséket. És a tündérek mindig hallják meg a nevetésüket.

Melinda megérintette a vizet. Egyetlen csepp szállt fel , és az égre szállt, ott maradt , mint egy új csillag.

Zsófi aznap este hazatért.

Másnap hajnalban, amikor a rigók új dalt énekeltek, valahol Göcsejben egy kisgyermek éppen azt kérdezte:

- Mama mesélsz ma este a Tündérkútról ?

-

....és valahol , halkan a szél azt suttogta:

- Amig mesélnek addig mi is élünk és tündérek vigyáznak ránk !

Nyakas József